

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Infans Jesus perditus, & exin post dies tres in templo inventus, ubi loqui videtur aliquantò severius Matri suæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

cim vel sedecim in latitudine, semper adornatum esse quadraginta circiter lampadibus, aliis ex auro, aliis ex argento, ardentibus dies noctesque, velut homagia à summis Principibus totius Reipublicæ Christianæ appensa. Dum publica devotio, quâ nunquam non sacrum hoc repletur fanum, non in vanum millena versùs Deum ejaculabatur suspiria, abreptum me sentiebam gaudio. O divine JESU! O Maria! quàm æquum est cælum & terram convenire, ad exhibendum tibi hic homagium ac tesseram fidelitatis!

Libenter effudissem cor meum in votum non absimile voto Petri in vertice Thaboræ: mi Deus, quàm bonum est nos hic esse! abeamus hinc nunquam. Quâ ratione, mi ama-

bilis JESU, quâ ratione ô Sancta Virgo deserere quis possit domum vestram? Si corpus meum exire hâc æde cogitur, tolerabo nunquam, ut separetur ab eâ cor meum; sed desidero affixum id manere in medio lampadum, ad ardens ibi semper igne divini amoris tui, noctes diesque usque ad finem sæculi. Sed super omnia ipsius hic exopto præsentiam, ut id solum elicere contendat omnes actus adorationis, laudis, gratitudinis & amoris Dei, quos elicient omnes bonæ animæ sacrum hunc locum accessuræ, usque dum sæculorum accedat meta.

Carpophorus devotione piis hujus Ecclesiastici extimulatus, alia bona concepit desideria. Et ecce quâ ratione exposuerit illa.

ARGUMENTUM.

Infans JESUS perditus, & exin post tres dies in templo inventus, ubi loqui videtur aliquantò severius Matri suæ.

ARTICULUS IV.

QUAM durum est cunctis animabus amanti-
bus Christum JESUM, privari cognitione eorum omnium, quæ dixit vel fecit tempore suæ infantia! Nam si verum est, quod à momento, quo DEUS locutus est juveni Samueli, illumque replevit Pro-

phetiæ spiritu, tam pretiosa fuerint ipsius verba, ut nec unicum abire in vanum fuerit permilsum; *Et non cecidit & omnibus verbis ejus in terram:* quantò magis nec minimum quid concernens Christum JESUM dimittendum est incalsum, cum infinitâ ra-
tione

I. Reg. 3.

tione is major & excellentior sit Samuele? certum namque est, ipsum nec unicam confecisse oppellam, nec minimum protulisse verbum, aut verbi apicem, qui aureis literis non mereatur exarari. Nihilominus omnes hæ pretiosæ notiæ, quæ inscriptæ & consignatæ sunt magno volumini consiliorum Dei, amissæ sunt pro nobis & profundâ ignorantia tumulata.

Fauca nobis
constant de
Infantia Sal-
uatoris.

Iren. l. I. c. 17.

Verum quidem est, conspectum olim fuisse librum, cui titulus: *De Infantia Salvatoris*. Credendum quoque est, ipsum continuisse quidpiam veri; Nam quæ verisimilitudo, totum aliquem librum meris constare mendaciis) sed quia scatebat plurimis rebus commentitiis, quibus Hæretici, & præcipue Valentiniani, id observante S. Irenæo, utebantur ad oppugnandam fidem, & lacessendum inimicis Jesum Christum, Ecclesia velut apocryphum & fide indignum reprobavit ipsum. Eheu! si Deus permisisset, ut purgaretur potius & conservaretur id, quod complectebatur verum! Ingenti enim nobis est fastidio, nec minimam partem vitæ Salvatoris nostri constare nobis.

Luc. 2.

Sed nonne habemus in Evangelio, reponit Ecclesiasticus, magnum illud facinus, quod exantlavit in templo anno ætatis duodecimo? Præcipiebat lex He-

bræis, ut singulis annis concederent Jerosolymam celebraturi ibidem Festum Paschale, solemnitas totâ producebatur hebdomade, & melior diei pars agebatur in templo, ubi laici remanebant ad porticum, viri separati à mulieribus. Circa finem octavæ Sanctissima Virgo, quæ nunquam à latere suo dimittebat divinum Infantem suum, quem propriâ plus diligebat vitâ, tam profundè absorpta fuit in oratione in DEum, ut non adverterit, quando & quomodo deferta fuerit ab ipso: reversa ad se ab extasi, ipsumque: penes se non inveniens, ereditit ipsum esse cum sancto Joseph: solent enim infantes modò matri, modò adesse patri. Sed finitâ remoniâ cum iterum convenissent sanctissima Virgo & S. Joseph, neutri, ubi moraretur Infans, constabat; facile tamen sibi persuadebant, ipsum fore inter cognatos & notos, ob ingentem amorem, quo hi prosequerentur ipsum, & suas in conversatione cum ipso capiebant delicias, quas & tunc capere credebant redeundo in Nazareth; At confecto die integro in hac cogitatione: Eheu! quam pro ductus videbatur illis hic dies quanta tædia, quanta anxietates, quanta desideria pristino iterum potiundi gaudio, in iteratâ possessione thesauri sui! sed aberant

S. Antonii.
Epic. hist. tit.
c. I. §. 5.

Quomodo
contigerit
perditi In-
fantis Jesu
in templo.

ab eo longius, quàm credebant, sperantes se ipsi appropinquare, sed fugiebant ab ipso.

Anxietates
Beatissima
Virginis ob
amissionem
Charissimi Fi-
lii.

Accedente vespere, cum nemo ex totâ esset cognatione, qui ipsius haberet cognitionem, sævillimo cordis in meditullio transfixi dolore, reversi quanto-cyûs maximâ cum festinatione Jerosolymam, requisierunt ipsum ubique, sed labore irritò. Quid agebas miseranda mater? quânam erant sensa cordis tui? quâ amaritudine redundabat anima tua? Nonne tu ipsa & sponsa in sacro Epithalamio ingemiscens & dicens: *Surgam & circuibo civitatem, per vicos & plateas quæram, quem diligit anima mea: quasiivi & non inveni?* Quoties ad ipsumet direxisti verba, ut addisceres ab ipso & de ipso nova? *Indica mihi, quem diligit anima mea, ubi pascas, ubi cubes in meridie.* Instrue me ergò dilecte animæ meæ, ubi invenire te liceat mihi: quò abiisti? tui quis curam gessit? quis tibi tribus, quibus abes, diebus struxit mensam? nemo est, quem non quæram, & nemo est, qui mihi, ubi sis, valeat indicare.

Cant. 3. v. 2.

Cant. I. v. 6.

Sanctissima
Virgo invenit
Jesum in
templo.

Ah! Neutiquam inter cognatos, nec in medio platearum civitatis, nec in familiaritate cum mundo invenitur, quando perditus est Deus. Tu probè id nôsti sanctissima Virgo: Vade in templum, ibi invenies eum

in medio Doctõrum seriis & gravibus vacantem negotiis, utpote quæ divini Patris sui concernant gloriam: Vadit illuc, puerum hunc invenit speciosiorẽ Angelo in medio legis Doctõrum, quos omnes honorabiles veneranda reddebat canities, verisimiliter creditur, ipsos discrepâsse de adventu Messia, cum hæc quæstio fortiter fuerit agitata ex eo tempore, quo Reges Magi nuntiaverant Jerosolymæ, stellam cœli nuntiâsse sibi ipsius Nativitatem: Proponebat ipsis quæstiones valde prudentes ad addiscendum in specie mõe alicujus discipuli, sed reverâ docebat eos velut Magister ipsorum: Siquidem juxta mentem Origenis non minor requiritur scientia ad benè interrogandum, quàm ad benè respondendum, sæpiusque tam benè interrogando, quàm respondendo docetur. Hærebant omnes attoniti divina percipiendo oracula ex ore ipsius profecta. *Stupebant super prudentiâ & responsis ejus.* Cuncti applaudentes admirabantur, & admirantes applaudebant ipsi.

Origenes

Luc. 2.

Et Sanctissima Virgo geminato accumulata gaudio, tum quod dilectum suum recuperaverit Filium, tum quod conspexerit ipsum gloriâ & honore ab omnibus locupletatum, accessit eundem, ipsumque incredibili amo-

amoris est amplexata affectu. Ah! Charissime mi Fili, vix non vita privavit nos dolor, tuo privatos aspectu & presentia; angore pleni ubique querebamus te; Ecce nos tanta obruere voluisti afflictione? *Fili quid fecisti nobis sic? pater tuus & ego dolentes querebamus te? Quibus verbis dolore & amore plenis reposuit ipse: Quid est, quod me querebatis? nesciebatis, quod in his, qua Patris mei sunt, oportet me esse?*

Sed videtur, inquit Carpophorus, responsum hoc aliquid praeferre severitatis; nec capio, quod videam in Evangelio, ipsum semper rigidiusculo uti cum illa alloquio, quin vel unquam ostendat illi aliquam amoris teneritudinem, vel ullam extollat ipsam laude vel minima. Si quidem hoc in facto, nonne videtur ipsam increpare, impendere ipsi objurgationem non meritam, pro eo quod rependere debuisset ipsi grates ob impensum in quarendo se amorem ac sollicitudinem? Quando admonuit ipsum, deficere vinum invitatis in nuptiali convivio in Cana Galilææ, respondit illi: *Quid mihi & tibi est, mulier? nondum venit hora mea?* Non videmus hoc responsi filialem aliquem prodere vel continere affectum, cum ne quidem dignetur compellare ipsam Matris nomine.

Quando fuit quæsitus ab ipsa, ut loqueretur illi, dum disseminaret Verbum Dei, sicut refertur duodecimo capite S. Matthæi, non solum renuit ipsi loqui; sed ferenti nuntium; Ecce mater tua & fratres tui, foris stant, quærentes te; respondit: *Quæ est mater mea, & qui sunt fratres mei?* Et extendens manum suam in discipulos suos, dixit: *Ecce mater mea, & fratres mei!* Quicumque enim fecerit voluntatem Patris mei, qui in cælis est, ipse meus frater, & soror & mater est. Non magis sanè æstimare, nec ardentius amare videtur matrem suam, cum ipsam omnino proponat peregrinis & extraneis.

Cum aliquando aliqua scemina altum exclamasset in plenam audientium coronam, tota extra se abrepta admirabili ipsius concione, illique diceret: *Beatus venter, qui te portavit;* mox ipsi respondit: *Dic potius; Besti quæ audiunt Verbum DEI & custodiunt illud.* Tandem constitutus in extremis, jamiam expiraturus in cruce, ubi debebat, sicut videtur, commiserationis in ipsam moveri sensu, cum videret ipsam præ compassione fatiscentem & vix non emorientem ex aspectu tormentorum suorum, aliud non fecit, nisi quod commendaverit ipsam sancto Joanni, & vicissim hunc ipsi;

T t 2 dicen-

Luc. 2.

Matth. 12.

Videtur Jesus
severius ha-
buisse Ma-
trem suam.
pluribus in
locis.

Luc. II. v. 27.

Joan. 2.

dicendo. Mulier, ecce Filius tuus! ubi denuò privavit ipsam solatio, quod ex Matris haurire poterat compellatione, saltem in extremâ hâc occasione. Nonne tibi videtur, quod consulto semper duriusculum sese exhibuerit ipsi? Quis comprehendere possit tam inusitatum agendi modum talis Filii cum tali matre?

Fateor, respondit Ecclesiasticus, ciere hoc primâ fronte admirationem; quam autem exues, si consideres verum amorem non consistere in verbis, sed in operibus, juxta egregium illud dilecti Discipuli effatum:

Non est creatura, quod tanto honore affecerit Christus sicut sanctissimam Virginem,

Non diligamus verbo, neque linguâ, sed opere & veritate. Aspice admiranda opera, stupenda facinora, quâ Christus JESUS exantlavit pro sancta matre suâ, & affirmabis, ipsum solam plus amari ab illo, quam omnes creaturæ simul. 1. Quod prædestinaverit ipsam ad dignitatem maximam, quâ insignire possit puram creaturam, eligendo ipsam in Matrem suam. 2. Quod præservaverit ipsam à peccato originali, prærogativâ omninò inusitatâ, quæ non conveniat, nisi ipsi soli. 3. Quod conservaverit puritatem ipsius Virginalem unâ cum Maternitate, invertendo per hoc omnes naturæ leges. 4. Quod non permiserit ipsam labi in minimum

I. Joan. 3.
v. 18.

peccatum veniale. 5. Quod repleverit ipsam eadem plenitudine gratiæ, quam complectebatur in seipso, quamquam aliter, ubi loquitur S. Hieronymus. 6. Quod denique se reddere voluerit ipsi subditum, ipsâque inferiorem, ac vivere sub ipsius obedientiâ, ut conferret ipsi supremum gloriæ solium in cœlis. Ex magnis hisce effectibus colligere & deducere oportet affectus amoris, quo prosecutus est ipsam: quibus perspectis impossibile est, quin videas, nunquam & nusquam tam perfectum fuisse amorem filii erga matrem suam.

Et unde ergo venit, replicat Carpophorus, quod tam paucas & tenues nobis reliquerit notas, tum æstimationis, tum amoris, quo ferebatur in ipsam tempore vitæ suæ mortalis? Tantis exornavit encomiis sanctum Joannem Baptistam: tam evidentia amoris signa exhibuit alteri Joanni suo Discipulo. Nonne æquum fuerat, ut majoribus celebraret elogiis matrem suam, manifestiora monstraret sanctissimæ Genitrici suæ dilectionis signa?

Considera, reponit alter, magnum consilium, quo impulsus &, ut descenderet de cœlo in terram. Primò id erat, ut Patris sui cœlestis promoveret gloriam, omnésque perfecto ipsius succenderet

Pluribus efficacibus rationibus impulerunt Christum, ut aliquam severitatem exteriorem ostenderet erga Beatam Virginem,

cenderet amore. Secundò ut ædificaret Ecclesiam suam supra naturam, innixam solidis fundamentis gratiæ. Tertio denique, ut procuraret salutem & perfectionem animarum. Jam ut efficaciter tria hæc ingentis momenti consilia ad optatum deduceret effectum, oppugnandus illi erat non solum amor criminalis, sed etiam amor naturalis. Nam sicut certum est, amorem criminalem absolute destruere amorem divinum & salutem animarum; sic certum quoque est, amorem naturalem, dum dominatur in corde, illudque affigit rebus terrenis, absolute obstaculo esse amoris divini & animarum perfectioni. Et dici potest, majorem ratione quadam occurrere difficultatem in oppugnando & vincendo amorem naturalem, qui innocens videtur, quam criminalem qui ex se tantæ deformitatis conspicitur, ut facile sit inducere animo averfionem & honorem ab ipso.

JESUS CHRISTUS ostendere voluit, amorem naturalem non esse, quem exigeret ab animabus bonis,

Hinc Christus JESUS non solummodo suum impendit, & accendit zelum, cuncta objurgandò & increpandò vitia, sed magis judicavit expediens expedire animas à vinculis amoris naturalis, usque adedò ut diceret: *Qui non odit Patrem suum & Matrem suam, non potest meus esse discipulus.* Hic loquendi modus, qui

excessivus nobis videtur, luculenter demonstrat, quam ardentem exoptet & velit immune esse cor nostrum ab his naturalibus erga cognationem & propinquitatem affectibus, quos æque natura inserit animantibus, quam hominibus. Hinc est, quòd Luc. 14. v. 26. omni, qui reliquerit patrem & matrem, fratrem & sororem & reliqua propter se & amore sui, promittat in hæc vitâ centuplum, & in aliâ vitâ æternam. Hinc est, quòd declarat nobis, se non venisse, ut afferet pacem, sed gladium, separandò nimirum patrem à filio, & fratrem à sorore suâ. Verbum ipsius est gladius acutus, qui refecat omnia vincula horum affectuum ad carnem & sanguinem, quæ retinet & constringunt animam in statu puræ naturæ, quæque sunt pondere ita ipsam deprimentia, ut nunquam liberè attollere se possit ad DEUM ad vivendum vitâ divinâ, & assequendum perfectionem amoris DEI.

Sed quia docere voluit homines tam exemplis, quam verbis suis, ipsemet hunc infixit in propria viscera sua gladium, ut loquitur Auctor libri de verâ circumcissione, quia annumeratur operibus S. Hieronymi. Hinc quamvis sanctissimam Matrem suam infinitâ ratione majori prosequeretur amore, quam unquam aliquis filius omnes suos

Docet nos, quâ ratione præferendus sit DEUS con-fanguinacis,

prosecutus fuerit propinquos; & quamvis, cum infinita rationis fuerit perfectus, dominari quidem ipsum permiserit in corde suo, illumque ostenderit in operibus & verbis suis cum tota perfectione, quæ congruebat Deo-Homini; nihilominus nullam illius exhibere voluit demonstrationem extrinsecam, ne exemplo suo approbare & firmare videretur quod condemnabat verbis, neve homines, qui artem non callent transformandi amorem naturalem in amorem perfectum, ansam e bono exemplo male intellecto fumerent, veras suas firmandi & stabiliendi imperfectiones.

Beatissima
Virgo nove-
rat sanctam
intentionem
Filii.

Quis novit, an divina hæc Mater, quæ non habebat nisi cor & animam unam cum dilectissimo suo Filio, agnoscens animi ipsius arcanum, non æmulata fuerit ipsum in magno hoc consilio reprimendi affectus amoris pure naturalis, ad cendum in corde suo locum affectibus amoris divini & supernaturalis? Et hinc ex parte sua nec minimum quid demonstrationis externæ & sensibilis exhibuit, quod expectari non poterat a tali Matre erga talem Filium. O si sciremus, quantum aspernetur anima perfecta omne id, quod non est nisi effectus & opus naturæ! tantundem quasi, quantum animæ bonæ

vulgares abhorrent peccata majora.

Toleramur, quando increpamus amorem criminalem, cum hic ex seipso sit infamis, ut ipsos sectatores suos suffundat pudore, nec sint nisi bruta, quæ illo non offendantur. Sed reclamant, obsistunt, obloquuntur, crudele id esse, asseverant, non requiri esse æreum, ut aliquis sit sanctus; illos duntaxat, qui in Ecclesiis super altaria sunt sancti, carere sensibus; Hos autem, qui versantur inter homines, sensibus pollere: afferuntur rationes, allegantur intensi amoris sensa deprædicata in pluribus sanctis; quærentur exempla in ipsis etiam brutis, quæ non caruere amore naturali; sub hoc quid lateat mali, interrogatur; an non potius vertendum sit probro, si dicatur de aliquo, nil habere illum propensionis naturalis; unico verbo, naturalis amor tot habet caufidios, tot Advocatos causam suam agentes, ut magnæ deputetur iniquitati, ipsum condemnationis ferire sententiã.

Verum non condemnatur usque ad mortem; exoptatur, ut vivat vitã magis excellenti, commutatus in amorem supernaturalem. Inhibere absolutè, ne cor amet, foret sævissimò afficere illud supplicio, quo feriri precabatur olim à Diis cor inimici

Non tantum
amor crimi-
nalis, sed e-
tiam amor
naturalis est
vituperandi.

Quomodo
mor naturalis
commutau-
tus in super-
naturalem.

mici sui: *Nec amet, nec ametur ab ullo.* Verum, estne hoc inhibere, ne amet, quando præcipitur, ut amet perfectius? Estne velle, ut neminem amet, dum obstringitur, ut omnes amet? Estne hoc privari amore, dulcissimo cordium solatio, non aucupari amplius solas propensiones naturæ, quæ nunquam non sunt debiles, valdè limitatæ & imperfectissimæ; sed permittere cor suum sacris affectibus gratiæ & impulsibus Spiritûs DEI, qui propinant ipsi delicias amoris vehementioris, amplioris, & incomparabiliter perfectioris.

Qui putant, non haberi amicos, nisi amentur amore naturali admodum vehementi & intenso, non credunt, ipsos aliâ ratione posse amari. Indulgeo illis, ut hâc ratione studeant amare; sed vellem interrogare ipsos, an Beati, qui sunt in gloriâ, ubi affectus amoris purè naturalis nullam amplius inveniunt locum, nullum habeant amicum? An amari possint amici perfectius, quàm amentur

ab ipsis? Vellem ulterius quærere ex illis, an animæ sanctæ, quæ semper vivunt in statu supernaturali gratiæ, uti contentunt occupare se nonnisi eodem amore divino, qui æternaliter regnare debeat in cœlo, expellentes pro viribus suis omnes affectus amoris purè naturalis, nullo fruantur amico? Nonnè hi amant amicos suos perfectius, dum amant more Beatorum, quàm si amarent ipso more brutorum animantium? Eheu! quâ ratione satiari cor potest amore naturali, eòquod tam pauper hic sit, ut nonnisi perpaucos admittat amicos, quos amet perfectè, cæteros omnes autem negliget & dimittat? ipsius namque est regula, quod, qui amat omnia, amet nihil. Nonnè id millies magis beatum est, dum unicè amori vacat & intendit supernaturali, cujus amplitudo non habet limites, cujus divitiæ nequunt exhaustiri: ipse nescit excludere aliquem, cum ipsius ex adverso sit effatum ac placitum: *Qui non amat omnia, amat nihil.*

ARGUMENTUM.

Quid fecerit Jesus Christus post reditum suum in Nazareth, usque ad ætatem triginta annorum?

ARTICULUS V.

Jesus Christus revertitur in Nazareth.

Accidit nobis hic sicut sanctissimæ Virgini, quæ perdidit

præsentiam dilecti sui Filii, quin id perciperet tempore orationis suæ.